

Maria, of de bekeerde jodin.

<https://hdl.handle.net/1874/299459>

gel.

112

M A R I A ,

OF

DE BEKEERDE JODIN.

TE ROTTERDAM, BIJ
M. WIJT & ZONEN.

—
1844.

[73]

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs and is too light to transcribe accurately.

In de bekeering van eene dochter uit eene rijke Joodsche familie in Engeland, door een der Engelsche tijdschriften medegedeeld, vinden wij weder een treffend bewijs, dat de goede Herder de verlorene schapen uit het huis van Israel, ook nog heden opzoekt en, door zachte of meer gevoelige middelen, tot zich brengt. Alvorens wij eene getrouwe mededeeling doen van deze treffende en ware geschiedenis, bidden wij in ootmoed van den Heer, die de harten bestuurt, dat Hij dezelve ten zegen doe strekken voor velen, en vooral voor de godvruchtigen, opdat zij, ieder in zijnen kring, zich beijveren, den Heer Jezus te dienen, door, als knechten van den Opperherder, met Hem het verstrooide te vergaderen, en door hunne woorden, hunne gebeden en hunne gaven, den tijd der verkoeling te doen aanbreken, wanneer gansch Israel zal zalig worden. Mogt zoo de liefdevolle Heiland het volgende verhaal aan de harten zegenen, tot verheerlijking van zijnen naam!

Door eenen val van een' steilen trap werd Maria, het onderwerp van dit verhaal, aanmerkelijk gekwetst aan de ruggegraad, en sedert dit oogenblik moest zij, bij de geringste beweging, de hevigste smarten verduren. Eene zoo beklagenswaardige toestand verwekte eene algemeene deelneming. Eene vrome dame, de Freule P., die dikwijls naar haren toestand vernam, ontving bij zulk eene gelegenheid het bericht, dat er geene beduidende beterschap plaats had, terwijl zij juist de kranke van smart hoorde weenen.

Terstond deed daardoor Gods barmhartigheid het verlangen in haar ontstaan, om de lijdende van haren Heiland, en Zijn onuitsprekelijk geduld ter vertroosting te mogen verhalen. Ofschoon de schijnbare onmogelijkheid, om daartoe de gelegenheid te verkrijgen, hare hoop verzwakte, zoo was haar gemoed toch immer met deze gedachte vervuld, en Hij, van wien alle goede wenschen, voornemens en werken uitgaan, zegende hare bemoeijingen en opende daartoe den weg. Terwijl zij de kranke hare deelneming liet betuigen, zond zij haar bij deze gelegenheid een korfje met eenige vruchten en bloemen; kort daarna ontving zij, door Maria's zuster, het ledige korfje terug, met het verzoek, dat Freule P. haar eens mogt komen bezoeken. Hare blijdschap over deze uitnodiging was niet zeer groot, daar zij zich ongeschikt achtte, om met eene Jodin over godsdienstige onderwerpen te spreken; zij stelde echter haar vertrouwen op den Heer en bad, dat Hij hare gedachten en woorden besturen wilde, en der lijdende ten zegen doen strekken. Naauwelijks kon zij echter eene zekere schroomvalligheid onderdrukken, toen zij voor de eerste maal de kamer binnentrad, waarin de ongelukkige kranke zich bevond. Nadat Freule P. de omstandige mededeling van hare smarten vernomen had, en deze door troostelijke toespraak had trachten te verligten, werd zij verzocht iets te willen voorlezen, waartoe zij eenige psalmen verkoos, die zij, in deze omstandigheden, het geschiktst oordeelde. Maria betuigde hierover hare goedkeuring, terwijl zij er bijvoegde, dat zij dezelve dikwils las en er zelfs eenige, gedurende hare slapeloze nachten, had van buiten geleerd, maar de bijbel, welken zij gebruikte en bij haar op de sofa lag, was zoo zwaar, dat zij dien niet lang in hare handen kon houden. Hare christelijke vriendin gaf haar nu haren zakbijbel (die meest alle godvruchtigen in Engeland bij zich dragen) ten gebuike en voegde er tevens eenige traktaatjes bij.

Binnen weinige dagen echter werden de traktaatjes, benevens den bijbel, teruggegeven, met de aanmerking, dat Jufv. Maria te ziek was, om bezoeken te ontvangen. Maria erkende later, dat deze afwijzing haren oorsprong had, in het vermoeden, dat Frcule P. haar tot het Christendom wilde bekeeren. Daar zij evenwel gaarne eenen kleinen bijbel wenschte te bezitten, verzocht zij er eenen aan haren vader, die haar in plaats van dezen, eenige romans liet ter hand stellen. Nadat zij dezelve gelezen had, gaf zij hare droefheid te kennen, dat zij alijd nog geenen kleinen bijbel verkreeg. Haar vader had nu de goedheid, eenige kleine bijbeluitgaven aan haar te doen toekomen, waaruit zij er eene verkoos, in welke zich het Nieuwe Testament met de gelijkkluidende plaatsen bevond. Later zeide Maria dikwerf, dat zij in dit boek van haren vader eenen grooteren schat ontvangen had, dan zijn gansche vermogen bedroeg. Zij toonde hetzelfde ook met groote blijdschap aan eene zekere christelijke bekende, Mevr. B. geheeten, en deze zeide tot haar: » laat het eerste, wat ik u uit dit boek voorlees, uit het Evangelie van Johannes zijn;” toen zij hierop bij Maria eenen glimlach bespeurde, voegde zij er echter bij: » Bedenk, Maria, dat gij mij zeer bedroeft, wanneer gij over den naam van Jezus lacht.” Maria verzekerde toen, met hare gewone liefstalligheid, dat zij zulks niet wilde doen, wanneer het haar onaangenaam was. In lateren tijd bekende Maria, dat die plaatsen, welke haar toenmaals waren voorgelezen en met andere in de Psalmen overeenstemden, eenen diepen indruk op haar gemaakt hadden. Ook antwoordde zij toen ter tijde op de aanmerkingen van Mevr. B.: » Een van ons beiden, of gij, of ik, moet noodzakelijk in dwaling verkeeren,” waaruit blijkt, dat het verschil tusschen Joden en Christenen haar dikwijls verontrustte.

Op deze wijze op den weg gebragt, om de leerstukken des Christendoms nader te onderzoeken,

maakte zij aanvankelijk vele tegenwerpingen tegen dezelve. Freule P. (die thans weder den vrijen toegang had) zeide daarom menigwerf tot haar: » Maria, ofschoon wij beide in onze wijze van zien zeer verschillen, zoo zal toch diegene, die het ernstigst om de verlichting van den Heiligen Geest bidt, in de waarheid worden geleid." En dit was een woord ter rechter tijd gesproken. In hare tegenwoordige onrust, bad Maria tot God, dat Hij haar leeren wilde; en Hij bleef niet in gebreke haar gebed te zijner tijd te verhooren, ofschoon de natuurlijke vijandschap tegen God, haar wederhield, zich geheel aan Zijn woord en geest te onderwerpen. Zoo verhaalde zij op zekeren dag aan hare vriendin, dat Mevr. B. haar voor eenigen tijd verzocht had Jesaja LIII te lezen, onder de verzekering dat zij daar, en bij alle Profeten, plaatsen zou vinden, die op den Messias, (Christus) doelden, » maar," voegde zij er op eenen mismoedigen toon bij: » ik heb deze plaatsen alle gelezen, en weet echter niet, welke Mevr. B. meent. Zoo als het mij toeschijnt, heeft Jes. LIII betrekking op den toestand van ons volk." Freule P. bood aan, om uit verschillende uitleggingen eene duidelijke verklaring van het hoofdstuk zamen te trekken, indien Maria in den tusschentijd God wilde bidden, dat Hij haar hart voor het ontvangen dier verklaring wilde vatbaar maken. Dit beloofde zij; maar toen haar de verklaring gebragt en voorgelezen werd, waren hare gedachten afgetrokken, door een bezoek, dat zij van een harer bloedverwanten verwachtte. Daar Freule P. vreesde, hierdoor belet te kunnen worden om haar weder te zien, knielde zij voor het eerst, in tegenwoordigheid van Maria, neder, en beval haar aan de genade van den Verlosser, aan de liefde van God, den Vader, en aan de leiding van den Heiligen Geest, opdat haar verstand verlicht mogt worden, om den zin van dit gedeelte der Goddelijke openbaring te verstaan. Maria had niet mede, maar scheen echter

overtuigd te wezen, dat dit gebed uit eene hartelijke zucht voor het heil harer ziel voortvloeide.

Nadat zij hierna, nog verscheidene malen, was geweest op eene menigte plaatsen in de Profetiën, die op Christus betrekking hadden, ontving zij weder op zekeren tijd een bezoek van Freule P., terwijl zij aan hevige kramppijnen leed. Zoodra zij hiervoor eenige verzachtende middelen gebruikt had en zij beide alleen waren, wendde zij zich tot Freule P., met de woorden: » bid gij voor mij tot den Heer, dat Hij mij eenige verzachting in mijn lijden moge schenken." Freule P. voldeed aan haar verlangen en bad tevens dat God haar, door Zijn woord, het noodige licht en wijsheid verleenen mogt, terwijl zij het genoegen had haar gebed, benevens het gebed des Heeren, door de kranke verstaanbaar en vurig te hooren herhalen. Na eenige oogenblikken stilzwijgens, vroeg Maria, of zij zulks wel bespeurd had. » Voorzeker, lieve Maria," antwoordde Freule P., » en ik werd vervuld met blijdschap en dank, toen ik die woorden van uwe lippen vernam. Mag ik vragen naar den grond hiervan, want gij behoort te weten, wie het was, die gezegd heeft: » alzoo zult gij bidden." » Ja," hernam Maria, » ik weet, dat Jezus dit gebed aan Zijne jongeren geleerd heeft, en ik zal steeds gebruik van hetzelfde maken, want ik geloof thans, dat Jezus de lijdende Messias is;" (naar Jes. LIII).

Omstreeks dezen tijd, legde de Heer C., een Israeliet van uitstekende geestvermogens en talenten, in gezelschap van eenen zijner oudere broeders, een bezoek af ten huize harer ouders, waardoor zij, nadat er eerst over onverschillige onderwerpen gesproken was, door eene toevallige uitdrukking van den Heer C., ongezocht in de gelegenheid werd gesteld, om haar geloof te openbaren. De Heer C. was toen ter tijd nog geheel onbekend met het Christendom, hetwelk hij echter tegenwoordig reeds heeft leeren waarderen,

en verhaalde dat hij zich bij eenige geestelijken ver-voegd had, om onderrigt in het Hebreëuwsch te geven. Bij deze gelegenheid had hij zich gedrongen gevoeld, aan een' derzelveu te zeggen, dat het eene grove dwaling was, wanneer men gelooven kon, dat een Jood zich, in waarheid, tot het Christendom zou kunnen bekeeren; want zij toch, die zulks voorgaven, werden daartoe slechts, door onedele beginselen gedreven, hetzij om geld of om eene voordeelige betrekking te verkrijgen. Terwijl Maria in stilte haar hart tot den Heer verhief, met de bede, dat Hij haar Zijnen bijstand verleenen wilde, om eene zoo onregtvaardige beschuldiging te wederleggen, antwoordde de broeder van den Heer C. niets op zijne gemaakte bedenking. Hierdoor ontstond een kort stilzwijgen. De Heer C. wendde zich daarna tot Maria, met de vraag, of zij reeds lang krank geweest was. Hare grootmoeder deelde hem toen het berigt mede van haren val, het gedeeltelijk verlies van haar gezicht en het lijden, dat zij sedert had moeten verduren, maar Maria liet er onmiddelijk op volgen: » Ik dank God voor al mijn lijden, want Hij heeft mij dit toegezonden, opdat ik Hem zou leeren kennen. Gij, Mijnheer C., zcidet mij straks, dat een Jood geen Christen zou kunnen worden, dan uit eigenbelangzuchtige oogmerken." » Dit is ongetwijfeld zoo," viel deze haar in de rede. » Nu," vervolgde Maria, » zoo zie dan op mij! Wat kan mij de voordeeligste betrekking, wat al het geld op de wereld in mijnen hulpe-loozen toestand baten? En toch moet ik u bekennen, dat ik zeker geloof, dat Jezus van Nazareth voor ons geleden heeft en gestorven is, en dat er geen andere Messias komen zal."

De Heer C. Wie heeft u dat gezegd?

Maria. God heeft mij daarvan overtuigd!

De Heer C. Hoe zijt gij tot dat geloof gekomen?

Maria. Door het lezen der Heilige Schrift; en ik kan u zelfs zeggen, dat ik op dit oogenblik in het geloof in Jezus zou kunnen sterven!

De Heer C. Hoe! gij wilt eene *Goi* (eene verachtelijke naam, eene heidin) worden? Zijn dan niet nu vader en uwe moeder beide Israëliters?

Hier viel de Grootmoeder in: » Voorzeker zijn zij dat, gelijk ook het geheele huisgezin en alle hare bloedverwanten.»

De Heer C. nam den Bijbel en zeide: » Het XLIIIe hoofdstuk van Jesaia zal u overtuigen, dat er slechts een God is.» Bij het lezen van het 3° vers, merkte Maria aan: » De Heilige in Israël is Hij, in wien ik geloof; Hij is mijn Heiland en ik behoef geen andere.» Toen hij ophield met lezen, vervolgde zij: » Lees nu ook het LIIIe hoofdstuk bij denzelfden profet, dat zal u bewijzen, dat die Heilige — de lijdende Messias is.» De Heer C. wierp hierop den bijbel op de tafel en verliet terstond het huis.

Niet lang na dit voorval gaf zij den wensch te kennen, om den christelijken doop te ontvangen; en dit verlangen werd immer sterker, zoodat zij zich dikwerf hierover met hare christelijke vriendinnen onderhield. Toen ter tijd scheen de vervulling van dezen wensch onmogelijk, maar Maria kende den eeuwig getrouwen God als hare toevlugt, en zond hare ootmoedige bede niet te vergeefs tot Hem naar boven. Zij ondervond op eene smartelijke wijze de zwarigheden, welke diegenen dikwijls in den weg staan, wier hartelijk verlangen het is, hun geloof in Jezus openlijk te belijden. Maar God liet haar ook de geruststellende zekerheid van de verhooring haars gebeds niet ontbreken.

Op eenen namiddag werd Freule P. verzocht, om spoedig bij Maria te komen, dewijl zij oogenschijnlijk op sterven lag. Zij trof de ongelukkige kranke (door hare teedere moeder bijgestaan) in eenen toestand aan, die geen uitstel gedoogde, om op de vervulling aan te dringen, van het vroeger, door Maria ernstig uitgedrukte verlangen, om gedoopt te worden. Zoodra de kramp eenigzins verminderd was, herinnerde

Freule P. daarom aan de moeder en grootmoeder, dat Maria reeds eene Christin was, en sedert lang de opneming in de Christelijke kerk, door den doop verlangd had. Maria zelve, smeekte hare moeder, na het gebruik van eenige versterkende middelen, met afgebrokene woorden, dat zij haar verzoek, daar zij op sterven lag, niet zou weigeren. De moeder beriep zich op de schande, die zij in de oogen van haar volk, door zulk eenen stap, over haar geslacht zou brengen, en beweerde, dat hare geleerde bloedverwanten veel betere regters waren in zaken van godsdienst, dan een jong meisje, dat van zulke dingen slechts weinig kennis kon bezitten. Maria beantwoordde iedere tegenwerping, met de vernieuwing van haar verzoek, om gedoopt te mogen worden, in den naam van Hem, op wien zij haar vertrouwen stelde, en verklaarde zelfs, in haar vurig verlangen, dat zij niet gerust zou kunnen sterven, indien haar verzoek werd afgeslagen; zij wenschte slechts te gehoorzamen aan het bevel van haren Heiland en dan te zeggen: » Nu laat gij, Heer! uwe dienstmaagd gaan in vrede.» Allen die tegenwoordig waren, ondersteunden haar verzoek, en op de moeder, die diep geroerd was en blijkbaar met strijdige gevoelens te worstelen had, maakte de smeekende toon van haar kind eenen diepen indruk. Eindelijk zeide zij: » De vader is het hoofd van het gezin, indien Hij zijne toestemming wil geven, zoo moge het geschieden.» De zorgelijke toestand van Maria werd aan haren vader bekend gemaakt en zijne toestemming tot den doop verzocht, maar daartoe was hij niet te bewegen. De geneesheer zeide hem, dat de ziekteaanval zich ligtelijk herhalen kon, en dat hij niet voor het leven zijner dochter durfde instaan, naardien de dood oogenschijnlijk volgen kon, indien de ongunstige verschijnselen vermeerderden. Daar Freule P. hem bij toeval ontmoette, verzocht zij hem dringend, om toch spoedig zijn kind te bezoeken en aan de vurige be-

geerte van de stervende te voldoen. Zij voerde hem tevens eenige der plaatsen aan, die op Maria eenen zoo krachtigen invloed hadden uitgeoefend, er bijvoegende: » het onderzoek van de Heilige Schrift en het gebed om het onderwijs van den Heiligen Geest, gelijk daarvan in de Psalmen en de Profeten gesproken wordt, heeft haar geleid tot het geloof, dat de Messias, dien haar volk ook dagelijks verwacht, die lijdende Heiland is, waarvan de Profeten, en bijzonder Jesaja in het LIIIe hoofdstuk voorspeld hebben, dewijl zij alles in Jezus van Nazareth ziet." Freule P. werd hierbij met meer geduld en opmerkzaamheid aangehoord, dan zij had kunnen verwachten.

Toen de vader hierop zijne dochter bezocht, zeide zij: » lieve vader! ik heb nog een verzoek aan u, bedenk, het is de bede van uw stervend kind! het laatste bewijs uwer liefde, dat ik van u verlangen zal!" Op vriendelijken toon vroeg hij: » En waarin bestaat uw verzoek, mijne lieve Maria?"

Maria. Hierin vader, dat gij uwe toestemming geeft tot mijnen doop.

De Vader. Neen, Maria! dat kan ik niet, gij zijt als Jodin geboren en moet als Jodin sterven.

Maria. Vader! dat is onmogelijk, want ik ben reeds eene Christin. Ik geloof dat Jezus de Heiland der wereld is, en dat wij zonder Hem eeuwig verloren gaan.

De Vader. Maria! wat bekommert gij u om deze meeningen? Gij zijt opgevoed als eene Jodin.

Maria. Neen, vader! de godsdienst die wij beleden, is niet die des bijbels, zij reinigt onze harten niet; thans weet ik hoe wij God moeten aanbidden in geest en in waarheid. Vader, de Messias is gekomen! Gij moet allen in Hem gelooven! Ik ken Hem. Hij is mijne eenige hoop. Vader, het is mijne laatste bede, het is de bede van uw stervend kind! Ik heb geene vrees voor

den dood, want mijn hooggezegende Heiland heeft vergeving voor mij verworven.

Nogmaals werd zij ernstig door haren vader verzocht te bedenken, dat haar gansche geslacht tot het Jodendom behoorde en dat zij niet afvallig mogt worden van hare godsdienst. Maria antwoordde: » Neen, ik heb mijne godsdienst niet verlaten, maar de ongelukkige Joden hebben haar verlaten. Indien zij de H. Schriften wilden lezen, dan zouden zij erkennen, dat Jezus de hun beloofde Messias is. Hij redt van het verderf! Hij alleen heeft mij zoo gelukkig gemaakt onder al mijn lijden! Hij stierf voor mij! Het is de bede van uw stervend kind.»

Gedurende dit gesprek had Maria reeds eenige malen moeten rusten en thans was zij zoodanig afgemat, dat zij nauwelijks adem konde halen. Zoodra zij echter weder spreken kon vernieuwde zij haar verzoek op smeekenden toon. Nu zeide haar vader: » Maar Maria! wat zal uwe moeder daarvan zeggen? » Zij antwoordde met eene zoo groote krachtinspanning, als haar zwakke toestand slechts gedoogde: » Mijne moeder heeft gezegd, dat gij beslissen kondt; vader! o, ik bid u, sla mijn verzoek niet af.» Hij scheen geschokt, zweeg eenige oogenblikken en zeide ten laatste: » bedenk, Maria! indien ik uw verzoek toesta, dan zult gij moeten begraven worden, waar het uwe vriendinnen goedvinden.» » Vader, » zeide zij, » het bekommert mij weinig, waar gij mijn ligchaam leggen zult, wanneer mijne ziel slechts bij Jezus is.»

Hoe veel moeite het ook aan Maria's grootmoeder kostte om hare toestemming te geven, zoo maakte toch de zorgelijke toestand, waarin Maria zich bevond en de onrustwekkende verschijnselen, die eenen plotselijken dood dreigden, zulk eenen diepen indruk op haar gemoed, dat zij verklaarde geen oogenblik rust meer te kunnen hebben, indien

hare geliefde kleindochter sterven moest, zonder de vervulling van haren laatsten, haren eenigen wensch.

Gode zij dank! de overwinning was behaald! De tweede predikant der gemeente, de Heer B., werd verzocht om den Heiligen Doop te bedienen en kwam spoedig, vergezeld van eenen anderen geestelijke, die veel aan Maria's geestelijken wasdom had toegebracht. Alle aanwezenden waren getroffen, door het gevoel der diepe afhankelijkheid van de goddelijke genade, dat zich in hare antwoorden op de aan haar gerigte vragen openbaarde; en niemand ontging de smeevende blik van hare ten hemel gerigte, maar blinde oogen, die den God Jacobs niet te vergeefsch zochten.

Wij vinden ons echter verplicht, om de belangrijke mededeeling der bewijzen van het geloof, het geduld en de hoop dezer beminnelijke christin over te slaan, en dit verhaal ten einde te doen spoeden. — Op den morgen, die den dag van haren dood voorafging, verhaakte zij aan Freule P., dat zij zich gedrongen gevoelde, om nog een krachtiger getuigenis van den Heer Jezus voor hare bloedverwanten af te leggen eer zij van deze wereld werd opgeroepen, en dat zij diegenen, die haar verzorgden, waaronder vooral hare moeder, had opgewekt om te bedenken hoe de Heer, door hetgeen met haar geschiedde, ook haar tot geloof in Christus wilde leiden. Ook had zij reeds in den verloopenen nacht aan hare moeder gevraagd, of zij overtuigd was dat zij nog volkomen bij haar verstand was, en op haar toestemmend antwoord gezegd, dat de Heer haar niet uit haar lijden verlossen zou, voor dat zij Hem nogmaals voor hen allen beleden had.

Tegen den middag, nadat zij vernomen had dat hare moeder eenige rust genoten had, liet zij haar, benevens hare grootmoeder, bij zich verzoeken, en vermaande haar op eene duidelijke en krachtige wijze, om den Heer Jezus te zoeken, haar verze-

kerende, dat buiten Hem geen heil te vinden is en niemand zalig kan worden zonder tot Christus te komen, die eene verzoening is voor onze zonden. Zij herhaalde daarbij: » Hij is het, die mij al dien vrede en troost geschonken heeft, welke ik geniet. Zij waarschuwde ten ernstigste om de bekeering niet uit te stellen tot den dood, daar men Gods langmoedigheid bespote, wanneer men dezelve wilde verschuiven tot het uiterste, als of de tijd der genade niet voorbij snelde. » De bijbel zegt,» ging zij voort, » nu is het de welaangename tijd, nu is het de dag der zaligheid. » Wanneer wij een waar berouw hebben over onze zonden, dan gevoelen wij de behoefte aan eenen Heiland, en o, moeder! zoodra wij erkennen dat wij eenen Heiland behoeven, dan mogen wij ons verblijden, dat God de wereld alzo lief gehad heeft, dat Hij Zijnen Eeniggeboren Zoon voor ons in den dood heeft overgegeven. Onze offeranden zagen alle op Christus; zij waren slechts schaduwen der toekomstige goederen. Christus heeft de zonden van velen gedragen en is eenmaal geofferd geworden; en thans is geen offer voor de zonde meer noodig, dewijl er vergeving is bij Christus voor allen, die in Hem gelooven willen. Het geloof in dezen Heiland is een schild; mijne zonden wil Hij niet meer gedenken; door de kennis van Hem heb ik vrede gekregen; ja, omdat ik Hem gevonden heb, ben ik thans zoo zalig. » Ja, mijne lieve Maria!» antwoordde de moeder, » wij zijn alle overtuigd, dat gij in de eeuwige zaligheid zult ingaan. » Maar ik kan niet in den hemel komen zonder Christus; slechts door Hem kunnen wij zalig worden,» hernam Maria. Zij trachtte haar hoofd op te heffen en zeide met grooter nadruk: » moeder! wij kunnen alleen tot den Vader komen door den Zoon, die ter rechterhands Gods zit en daar onze voerspraak is. Jezus gaf zichzelf voor ons, opdat Hij ons verlossen zou

zou van alle ongerechtigheid. Wanneer wij slechts gelooven willen, dat wij alleen door de H. Schrift den weg der zaligheid kunnen kennen, zoo zullen wij ook door haar leeren, dat wij moeten bidden om de verlichting van den Heiligen Geest. Hij onderwijst allen die daarom vragen; wij ontvangen genade voor genade, en Jezus schenkt ons Zijnen vrede door den Trooster. Hij heeft mij onderwezen en troost en sterkt mij onder al mijn lijden. Hoe dikwerf heb ik gezegd: niet eene foltering te veel, en thans zijn mijne smarten, gelijk kaf voor den wind, zij zullen ras voorbij zijn. Zijn mij echter nog meerdere smarten beschoren, dan zal mij ook geduld en onderwerping geschonken worden van Hem, op wien ik vertrouw, en die mij zoo dikwerf heeft ondersteund. Ik vrees geen kwaad, want de Heer is met mij!" —

Ofschoon de betuigingen en vermaningen, niet zonder herhaakte verpoozing, waren gesproken geworden, zoo was toch evenwel het geringe overblijfsel van Maria's krachten, bijna geheel uitgeput. Hare zuster sloeg daarom voor het V^e hoofdstuk der Openb. van Johannes te lezen; maar hare levendige geest kon haar niet rustig doen toehooren. Bij het lezen van het 5^e vers rigtte zij weder haar hoofd op en zeide: » Moeder, de leeuw uit den stam van Juda is Jezus Christus. Hij was uit den stam van Juda en werd geboren uit het geslacht van David, toen dit in eenen nederigen staat verkeerde, gelijk door den Profeet voorspeld was dat geschieden zou, » als een wortel uit eene dorre aarde." » En bij het 6^e vers zeide zij weder: » Ja, Jezus is het Lam, dat voor ons geslagt is." »

Toen op dit oogenblik hare grootmoeder verzocht werd, de kamer te verlaten, zeide hare zuster: » Maria, vergeet gij uw gewoon gebruik? geeft gij uwe grootmoeder geene bijbelspreuk mede?" Deze gaf met vele woorden hare innige deelneming te kennen, waarop Maria antwoordde: » Dierbare grootmoeder,

de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, beware uw hart en uwe zinnen in de kennis en de liefde Gods, door onzen Heer Jezus Christus!" Door het hartelijk » Amen, » hetwelk de oude dame hierop volgen liet, werd Maria klaarblijkelijk zeer gerust gesteld; het was het laatste woord, dat zij van de lippen dezer dierbare bloedverwante vernam, daar zij door eene ernstige ongesteldheid verhinderd werd, nogmaals aan het leger harer stervende kleindochter te komen. Hare grootmoeder had haar van hare jeugd af, innig lief gehad en herhaaldelijk verzocht, dat Maria geheel aan hare zorg mogt worden toevertrouwd.

Na deze inspanning viel Maria in eene zachte sluimering en sprak gedurende den dag weinig. Toen Freule P. echter, des avonds weder in hare kamer trad, werd zij verbaasd, door de kracht, waarmede zij tot eene arme vrouw (die zeer verlangd had om haar te zien) zeide: » Gij moet u tot den Heer Jezus wenden, om zalig te worden, — uwe zonden aan Hem belijden, ten einde vergeving te verkrijgen, — in Hem is het heil en in geen andere, — gij moet om den H. Geest bidden, opdat Hij u verlichte; — ziet gij, hoe Hij mij overtuigd en eene zoo groote blijdschap en rijken vrede, onder al mijn lijden verleend heeft; hoewel gij slechts eene arme vrouw zijt, zoo is toch de Heer voor uwe ziel even zoo bezorgd, als voor die eener koningin op den troon; — bij God is geen aanzien des persoons; — daar is slechts één weg tot zaligheid voor allen; voornamen en geringen, rijken en armen, moeten allen voor Zijnen regterstoel verschijnen, maar daar is genade voor allen, die hun heil in Christus zoeken." Daar Freule P. beducht was, dat Maria door zulk een ernstig gesprek te zeer vermoeid zou worden, zoo brak zij hetzelfde, door hare tusschenkomst, af, waarop Maria uitriep: » Zijt gij het? Ik ben verblijd dat gij gekomen zijt, daar ik u iets mede te deelen heb; maar

verhaal gij eerst aan de arme vrouw S. iets van de liefde en de ontferming Gods jegens zondaren."

Nadat aan haar verlangen voldaan was, bewaarde Freule P. jegens hare vriendin het stilzwijgen; dewijl Maria eenen geruimen tijd met levendigheid gesproken had. Er werd nu besloten dat de zuster van Maria en eene dienstmaagd, gedurende de eerste helft van den nacht bij haar waken zouden, opdat hare moeder, die bijna door het waken uitgeput was, eenige rust zou kunnen genieten; te 11 ure echter werden de verschijnselen zoo ongunstig, dat men genoodzaakt was haar te roepen. Binnen een uur evenwel, herstelde Maria in zoo verre, dat zij hare zuster verzocht Jes. VII: 10-13 voor te lezen, en zeide straks daarna (ofschoon zij wegens hare zwakte telkens rusten moest): » Lieve moeder, deze woorden waren mij eens een steen des aanstoots; ik wilde het woord des Heeren niet gelooven, dewijl ik het niet verstond. Maar toen de Heer tot Achas zeide: » Eisch u een teeken van den Heer uwen God: eisch benden in de diepte of eisch boven uit de hoogte;'' was het toen waarschijnlijk, dat dit teeken in iets gewoons bestaan zou? Neen, het zou klaarblijkelijk iets wonderbaars zijn. De goddelooze Achas zeide: » Ik zal het niet eischen, noch ik zal den Heer niet verzoeken;'' maar hij was den Heer ongehoorzaam; daarom bestrafte hem Jesaia en zeide: » De Heer zelf zal u een teeken geven: ziet eene maagd zal zwanger worden, en zij zal eenen zoon baren en zijnen naam *Immanuel* heeten.'' Moeder dat beteekent: » God met ons.'' Hierna verzocht zij hare zuster, Jes. IX: 5 te lezen: » Want een kind is ons geboren, een zoon is ons gegeven, en de heerschappij is op zijnen schouder, en men noemt zijnen naam Wonderlijk, Raad, sterke God, Vader der eeuwigheid, Vrededorst.'' Toen hare zuster geëindigd had, liet zij er op volgen: » Moeder, dat is onze Messias.'' Daar zij niet verder voort kon gaan, vroeg hare zuster of zij

nog iets lezen wilde, en koos daartoe Jes. LIII, waar-
 bij Maria zoo dikwijls hare aanmerkingen voegde, als
 hare afnemende krachten dit gedoogden, en bij het
 slot van het hoofdst. zeide zij: » lieve moeder, dit
 alles is in Jezus Christus vervuld geworden.»

Na het gebruik van eenige verfrisschende middelen,
 scheen zij op nieuw versterkt, en verzocht, dat men
 nog het 29^e vers uit het XXe hoofdst. van het Evan-
 gelie van Johannes lezen zou. Toen dit geschied was,
 zeide zij: » Moeder, deze plaats was het, waardoor
 ik grootelijks vertroost werd. Thomas was ongeloo-
 vig en wilde niet gelooven, voor dat hij Christus
 zelf gezien had; maar Jezus zeide tot hem: » Zalig
 zijn ze, die niet zullen gezien hebben, en nogtans
 zullen geloofd, hebben.» Ik dacht veel over deze
 woorden na, Ik gevoelde dat ik niet zalig was, en
 bad dikwijls ernstig tot God, opdat ik gelooven mogt,
 en toen moeder, werd ik ook zalig, want ik vond
 in Jezus mijnen Heiland!

Ofschoon hare zwakhed zeer toenam, zoo bleef
 zij toch in het volle bezit harer geestvermogens, en
 des nachts te een ure zeide zij: » zie eens naar bui-
 ten, ik geloof dat Freule P. aan de deur is.» Nadat
 haar gezegd was, dat hare vriendin niet voor drie
 ure werd verwacht, verzocht zij hare moeder om
 zich weder ter ruste te begeben. Freule P. kwam op
 den bestemden tijd, vond haar in eenen zachten en
 schijubaar verkwikkenden slaap, en plaatste zich aan
 hare zijde om te waken. Toen er, omstreeks zes ure
 in den morgen, eenig gerucht in de straat ontstond,
 sloeg zij eenen blik naar de kranke, om te vernemen
 of deze ook door het gerucht gestoord was geworden.
 Haar voorhoofd was zoo wit als marmer, en niet de
 minste beweging kon worden waargenomen. Zij
 ademde snel, maar zacht, slaakte eene zucht, en
 haar verlostte geest steeg tot haren Heer en Heiland
 naar boven.

O! hoe roept deze treffende geschiedenis met luide stem tot het Israel des Ouden-, gelijk tot dat des Nieuwen Verbonds: » Onderzoekt de Schriften!'' — » Bidt zonder ophouden.'' — » Zalig zijn ze, die niet zien en nogthans gelooven!'' — » Zoo gij gelooft, zult gij de heerlijkheid Gods zien!''

Maar hoezeer wekt zij ook het Israel des Nieuwen Verbonds op, om aan dat des Ouden- het Evangelie te verkondigen, en spoort zij ieder Christen aan om voor den Jood, met wien hij verkeert, een Zendeling te zijn.

HEER, O BOUW UW SION!

Uit het Barner Missionsblatt,
Maart 1842, No. 5 en 6.

A 243 1442

Bij de Drukkers en Boekverkoopers M. WIJT & ZONEN,
zijn mede te bekomen de volgende Kleine Stukjes:

Cents.	Cents.
1. Levensgeschiedenis van Peter Lohbeck 15	36. Een Beroep op het Hart. . . 12½
2. De welbestede Stuiver . . . 10	37. Trekken uit het leven eens Landmans in den Elzasz. . . 10
5. De Wever uit Welsh. . . . 07½	58. Sterfgevallen van zeven bekeerde Heidenen 10
4. De kleine Bewoner van het Auvergnésche Gebergte . . . 10	59. Levensloop van C. L. Töpfer . . . 07½
5. Arme Sara, of de Indiaansche Vrouw 07½	40. Eenige bijzonderheden nit het leven van Morrison . . . 15
6. De jonge Hutbewoonster . . 22½	41. Lydia S... (Een authentiek Verhaal) 07½
7. Opwekking te Elberfeld. . . 05	42. Hugo Bouren. 07½
8. De Iersche Boer. 10	43. De Christelijke viering van den Zondag. 05
9. Elizabeth Cunningham, eene ware Geschiedenis. . . 20	44. Henry Oboekiah, inboorling der Sandwicks-Eilanden . . . 10
10. Geschiedenis van John Rubens, de Matroos 10	45. De Zendingen in Groenland . . 15
11. Uithreiding van de Parabel . 10	46. Het Bezoek bij een kranken . 15
12. Het Leven van Kolonel Jacob Gardiner. 17½	47. Twee Brieven van een' Leeraar in Zuid-Afrika. . . 15
13. De Stroopers Dochter. . . . 10	48. Polycarpus. 10
14. De Bode met goede tijding. . 15	49. Als God werkt, wie zal dan keeren? 15
15. Jansje Allan. 15	50. Soldaten Dochter. 10
16. Zonderlinge tusschenkomst der Voorzienigheid 07	51. Het gelukkige Sterfbed . . . 10
17. Levensberigt van Amelia Gale 10	52. De weg en het middel 15
18. Sara Hill, de leerling van de Zondagschool 15	53. De Gast zonder Bruiloftskl. . . 07½
19. De Geschiedenis van Mary Smith. 12½	54. Trofond voorbeeld. 07½
20. De Dorps-Predikant. 10	55. Levensschets van Blumhardt . 15
21. De waarheid en uitwerkselen van het Evangelie. . . . 10	56. Hadara, een jong Abyssinier . 04
22. Kracht des geloofs, bij trefende beproeving 10	57. De Oude Geneesheer. 10
23. Herman de Houhakker 12½	58. Roepstem des Heeren. 15
24. De laatste uren van John Cowper. 10	59. Anna Walsch 07½
25. Het einde van den tijd 10	60. Eerste zending te St Thomas. . 15
26. Wat God bewaart, is wel bewaard 15	61. Thirza, of de aantrekkingskracht van het Kruis. 20
27. Wie zijt gij? Wat hebt gij te doen? 10	62. Meckwaardig voorbeeld van vroege Godsvrucht. 07½
28. De Weerhaan van het Kasteel . 12½	63. Russische Kleermaker 07½
29. Eben-Haëzer in Lalakko. . . . 10	64. Eenige kenmerken van een kind Gods 07½
50. Eenige berigten van Indiaansche Bekeerlingen 10	65. Overtuiging verwaarloosd . . 12½
31. De Christen-Feesten 05	66. Een woord aan jonge Moeders . 07½
32. Verhaal van twee reizende Predikers. 07½	67. De onbekende Zending. . . . 04
53. De Tijd en de Eeuwigheid. . . 10	68. Het leven en sterven van Movrouw Rumpf. 10
54. Kort en heilzaam Berigt aan allen 10	69. Opmerkelijke leiding Gods. . 07½
55. Levensloop van Johan Coenraad Ter Linden. 07½	

